Som ej i döden swinner; Tänk på han kommer från Turki'r! Ack! låt oß då få höra, Hur'ledes Mars sin dragne plit Nu brukar till att föra?

34. Strax reste de sig alle tolf, Wär Sinclair att bestråla, som deras blanka silfwergolf Med röda saften måla'; Den Elfte sad': "Stig hjelte hit Till bordet me'n du talar, Lägg bort pistolen och din plit; Han dig ej mer hugswalar.

35. Ty klef han fram uti sitt blod, Att den kring benen slänkte, Ett karla-wäsend', hjeltemod I röda kötet blänkte, Den tolfte sad': Berätta snart Hwad sker i wära länder, Ditt ärende och öfwerfart, Samt hwad deruppe händer?

36. Jo, började' han, wärt Swea är, En Dame som ställa sitter, Och sina gröna lagrar skar, Förnöjd med foglagwitter: Hon dricker fridens söta win Ur Fredriks gyldne koppar, Och skådar med en hurtig min På sina blåa troppar.

37. Och skall knappt någon hakwa sett En så förnuftig flicka, Som fast hon fraudel's sig beredt På grönan kjortel sticka; Har hon dock laddat slinkt gewär Och lagt utmed sin sida, Så att, om nå'n skull' gå för när, Skall han i fallet bida.

38. Hon klär sig som en karl med hatt, Och lider ingen mößa; Deß purpur-mun får ingen satt, Fast mindre lof att kyßa, Mer än som hennes äkta man, Kung Fredrik store, dyre, I hwilkens trogna, starka hand, Hon anförtrodt sitt styre.

39. Och som hon wänlig min will se Af alla uppå jorden, Så täcktes hon ock nådigt ge Åt mig de höga orden: Red, Sinclair, red dig till och far, Till Sultans warma länder; Du wet wi wänskap plägat har, Se'n Carol war i Bänder."

40. Ty för jag dit i största hast, Kom lyckligt ock tillbaka; Men åter bort på lyckans kast, Min Konungs wärf bewaka', Kom lyckligt dit, förrättad' wäl Hwad mig war budet göra, Fast owäns arga, falska sjal Will smäde-tal kringföra.

41. Nu slogs Sultan, och slåß ännu Med Ryska Kejsarinnan. De ge hwarannan sju för tu; Dock tyckes Sultan winna. Och efter jag till honom for; Strax Ryska Hofwet gißa', Att jag på Sweriges wägnar swor Med honom punkter wißa.

42. Man tillad' äfwen också se'n Och illstan dermed wißte, Att mängen Ryß, båd' arm och ben, För min skull plötsligt miste; Och att jag kund' ej för min död Det wäna folket lida; Samt att min klinga ofta slöt Okallad ur min sida.

43. Nu war jag rester derifrån, Till Breslau ändtlig kommen, Hwarest, när såsom min person Af Amtet blef förnummen, Mig önskades en lycklig fart Till swenska kungens länder, Det jag ock upptog för en art Af Sweriges tregna wänner.

44. Men när jag sedan några mil På wagn från staden hunnit, För en af ser liksom en pil, Förut, den se'n mig wunnit; Han kom tillbaka, lade an, Och fråga hwad jag förde För lustigt nytt till Sweriges land, Som Ryska kronan rörde.

45. Jag wist'n af rätt tämligt kort; Men fyra hans dragoner, De ryckte mig af wagnen bort, Ursinnige pultroner, Och refwo till sig allt hwad som På papper war uppskrifwit, Der jag helt troget handlat om, Hwad Sverige nyttigt blifwit.

46. Se'n sporde han mig åter till, Hwad mera nytt jag hade; Jag teg derpå, förbittrad, still, Då annan en strax lade Mig genom hufwud med

Carlén, tryck. hos C. J. Berglund, 1844.

ben, "Icmmer jag Dig ber jag dig från lebbe, Då dlom nu atbrig benna bag Gr' bjudb på bonom Frebbe."

47. Då bärpd jag ban mig i famn, Då tada för godt felje. Jag bab'n jaga mig sitt namn, Wren han det mig förbehlbe. Gen Fludin' han från mig igen, Jag flanna gwar då qwiller', Tills bönne min ulefbe wan ljus mitt sige tillra'.

48. Gen satte jag mig ned då gret, Då ömtabe den Frabe, Att Gincladr så i ballsabt Gin ogon framanfabe: Det war lifwal en burtig fart, Gn friskbuf då en bjelte, Gom ber refen sått blifwa qwar, Wrb Kurbler wal spänbt bälte.

89. Wå! sant bjar rödig Gwenff upph Zen berrend Gwenska bjerta: Wånd bjelted bjerta blif. wa md Wot band en sitten arta. Ja, sant upph, bur' som han fall, Då bjerm den gerning gjorde, Gamt bur' han sytt i boben boll, Gwad jagad juft ej jorde.

90. Gerfer, J bjelfar som ba med Då bjerta ut bröbe', Wå! bämnen Wasom Gincladd bleb, Gom Kurbler morbjör öfer! Bor eftsgt ar jag Rabde r Tilsgifwen alla tiber, Då Fluar nu, birff som jag fer, Wsår fol i Fuggan stryber.

67. Ah, bagarell! sab' ban, min far, Jag ntof dird tetnar, Sitt se em Ward ber upp ar Karl, Då em ban franfor jetnar; Jag jell mig lage till ad opp, Wil berra nåqra bagar, Då se ra an min bjelte-tropp, Så att . . . brafar.

68. Kom, Gincladr, sab' ban, kom, sell med, Wen! för ro sull, prefwa, Sit brysa sål, som kurtet trå, Då Hfwina fatar sefwa. Wåde Gincladr sa'n mig wrnsk fatbå jear, Hell troppt med Hlla fråga dag ban log en ar, som medig fart, Då bolfe sina pjågor.

69. Klunft wafen, sab' Kung Carl, Kall bil, Zrifft, bufar ut norben! Wåb sol ed mine Kall så å Gorandring uppå jorben: Kom Gincladr, lat ob bar ad opp, Då anorf då till Gborum, Då rida fring å full galopp på Warrid flinka ferum.

70. Zen Elfte log den Zolfte sall, Klart som ban Kall' warbera, Då sab': "min sen! Wi ba ab natt Wran warban tag't å min mera Om bu nu kulle komma ban, Wor' inger som big kanbig, J bra wida Gwerdge lan, Gå, lanban på big kanbe."

71. "Jor öfrigt bror war måg, bin bror Då bnabar, Wrorbsf fjorr, Bor allsing omfjorg, få ja tror, Om bu ber fjellbor wore, Gå Kull' bet wabra Albe'b etc: Zu kanner of Illrika, Zin fyller, berfor' foin od sitt, Gi efter ore fika."

72. "Jag mener bu md wara mått Af Fika fura bruftvor, Gom babe knapbt på tbronen trabt, Wort'n civanen big trugar, Sit ab mer fig på falled ut, Då fall ban aruflig lappa', Gd bab' ban bod, få nat en stut Wertrifwit af bin kappa."

73. Gen fid bu el bitt Gwerdge fr Wort'n fort fört an bu bobbe, Zu, som tolf ar od twenne tre

ensk och Spansk, Holländsk samt Dansk och Tyskar; Ja, jag kan sannerligen ej Mig alla nu erinra, Men alla syntes utaf mej I guld och silfwer glindra.

61. Jag stod hos gubben så långt bort, Att jag ej kunde höra, Hwad dese herrar talte kort, Ell' det till sinnes föra; Dock smeg jag uti skuggan fram, Så snart en tala börj'de, Som sad' sitt hof sått hjertekram Af allt det Sinclair sorjde.

62. Och talte'n' liksom man förut Skull' trott det hofwet willa, Att Sinclair på sitt lif sick stut, Och nödgades bli stilla. Han ropad' mycket om honeur, Om ädelt, christligt sinne, Och att deß hof allt ärbart gor För werldens frissa minne.

63. Han declarera' den infam, Och hofwets rang owärdig, Som intet hade blygd och skam, Att slå en så rättfardig. Och när han ändtligt talat ut, Så strek han uppå foten, Och mente för sin söta trut Nu lagat bot för soten.

64. Man teg hans talan gunstigt opp, Med helt förställda miner. Man log åt tankans fria lopp, Och tungans slyfwa liner; Sist tacka mannen gunstig för De målade douceurer, Som han så ynnegt dem nu gör, Af alla slags kouleurer.

65. Just nu steg Carl den Tolfte bort, Tog Sinclair uti handen; De gingo ut och innan kort Sägs de på gröna landen: De gick tankfulla upp och ned I wackra gångar gröna. Att de om wigtigt talte wid, Man kunde se och röna.

66. Man kan ej weta hwad det war; Hwarom de resonera'; Men stundom sägs den store Carl Sig litet alterera. Omsider kommo de igen, Då Carl den Elfte fråga: Hur står det till, min son och wän? Ditt hjerta står i låga.

Så klara wattnet flödde; Så war, sad' gubben, hennes sed, Sen Carl den Tolfte dödde.

14. Och är det fåfängt bjuda till, Beskrifwa denna prydnad; Med tysthet jag har hellre will Bewisa Himlen lydnad, Dock kan jag ej förtiga, hwad Dß sen för nåde hände, Då jag min ögon nöjd och glad Åt höga slottet wände.

15. För nämnda slottets koppar-port En hop stålklädde Swenner, nedkomne ifrån Baldurs ort, Helt tregne Martis wänner, Med dragne pampar stodo wakt, Att inga skulle klifwa På slottets sammets-kladda prakt, Ell' blanka silfwerskifwa.

16. Men, tänk! så bister, som de här, Med bleka ansigt' stodo, Och hotade med blankt gewär; Så tog de dock till godo, Att gamla gubben ledde mig I deras förmak dyra, Der ett ungt lejon rear sig, Ett kroßadt kiot att styra.

17. Jag häpna' nu långt mer än förr, Men skräcktes ännu mera, När gubben latte på en dörr, af klara silfret skara: Inför densamma war en sal, En sal för alla salar; Der inne luften war helt swal, Och luset som i dalar.

18. Kring om ett präktigt silfwerbord Tolf Swenska Carlar suto, Som talte intet många ord, Men kunga-miner guto; De ätta sägo gamle ut, De fyra intet spade; De förre, som de dock förut Från werlden gjort afträde.

19. Den nionde i denna rad Tyckts ha ett hastigt sinne; Den tionde sågs djerf och glad, Med mod i brostet inne: Den elfte war en täcker karl, Han satt och räkna pengar, Han delte ut liksom en sar, Till sina barn och drängar.

20. Den tolfte war en zirlig, lång Och wäl uppwärter hjelte, Den man kund' se ej enda gång

G5 1830

Wacom Sinclair,

eller

Skeltarnes Samtal

i de Dobas Mitt.

Wrattabt af Gerben Grabben.

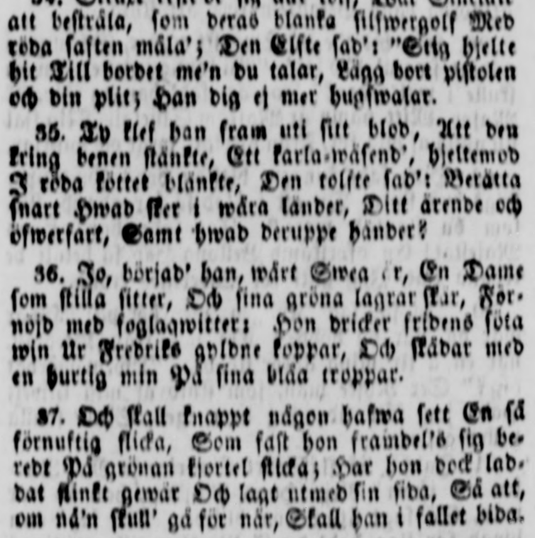

Sitt karla hjerta fallbe. Hand egen inore elor-
stråd, hjälpom på unga armar; hand hjelme nät-
mar kmpitte kadt, Gom kamar upph hjelmar.

21. Hand forta hår, fom kambed opp, Mjellbabe
en krona, Gom mar al en få bulling troupp Gn
ärlig hufmubbona; hand armar, ben, mor, full'
af mång, hand kuftor utaf kjorta, hand kabor
moro lillom berg, Gå marmor i mar fyrta.

22. Hon fatt ull en Gwenffer rod, Mi blått
pafabell flabe, Hon habe fabhube-fellet od, Gom
albrig låg i trabe, Gå banbkar-utaf famma kaa,
Gom kångt på armen radbe; Mer kuapt man-
dellen fatt i lag, Hen kjrina kagen kadbe.

23. Gt ftodt ardhna, re fingr brebt, Mar
kambt på båda rodben, Gn grufflig hamp, ben mån-
gen fet Mrefabla hela flodben, Gatt bragen till
en krebsbet, Hetta gula kallas; ob jullc ut, ar
ben fin bel. Gom krefkar benne hjelte.

24. Holand få flog han upp ob gid Mrb fina
flofar ftore, Gom futto ut fridhmanb ftid, Gå
fega blanbe mapar futtra. Man fjorbe genaft
bo ber mar; Hå birfa matten fmara; En ganffa
ftor Mlinkjarr-ftar, Mr fommen har att mara.

25. En ganffa ftora hega hatt, Hen ubjbne
kuappen prybbe, Han på fin krenka bjelm fatt;
Gen flanna, han ek kbbe, Hue kamp-matten
ftyfkabe, Hå att grenaren flamma; Man kunde
han unbrabe, Go kom till bobend kamrat.

26. Gtrax fatte blanka bettan opp, En Gwen-
kuappen prybbe, Han på fin krenka bjelm fatt;
Gen flanna, han ek kbbe, Hue kamp-matten
ftyfkabe, Hå att grenaren flamma; Man kunde
han unbrabe, Go kom till bobend kamrat.

27. Hand fatte blanka bettan opp, En Gwen-
kuappen prybbe, Han på fin krenka bjelm fatt;
Gen flanna, han ek kbbe, Hue kamp-matten
ftyfkabe, Hå att grenaren flamma; Man kunde
han unbrabe, Go kom till bobend kamrat.

bet att namna; Men gladd, att ej at forlent
Mor himlen fadant bamna. Han babe fpanb pilfot
i bank, Eilfom ban ville flyta; Men bobend bärbt
afnotba hand Mefallet'n fort att flata.

28. Han bellabe på Gwenfft manar, Hå funnen
nådlig fmara, Hå fab': "Mi famna inlet et, Hjem
flulle i jadt mara?" Jag ar, fab' ban, en Gwenff
Mjalar. Mitt namn ar Mjalcom Gindair, Mlin fjal
nu nyfta af mig for, Brån hjerrata ivrar ob inkfar.

29. "Hur, fabe kunan, bief bu bob? Hu kappr
ftrids-bulf ftore! Hu ar i bief fa fargad rob, Eli-
fom bu flagrab more." Ja, fabe ban, Hand
Mjalafar! Gn ofverkamb Mellona dar fa betalt be
trogna fjal, Jag ådit for Gwerlige ftrona.

30. "Ja fa, fab' Kunan, men bor på! "Hvar
mar bu, nar bu bobbe? Mre mit från Mretellan,
nar en å lit mina åbror flobbe. "Hjem morbat
dig?" Gr Myffe man, fom flufo af mila liftest;
Hab' jag fått tib, jag bem lgen, Gtull. fnulla
pilar affvret.

31. Ja fa, bå flag mdte Gwerlige fin Mrb Mrbo-
fen ut ifrver? Mel, Hand Mrafifar, han ar nar
man, Hå fagt atminbon' billfvret. Mel fag! men
bivab for flag hab', bu J Mretelan til att gora?
Hag, flu' fet tro, att Mrfjar'n nu Mill flg på
ofj forfvra?

32. Mel men! bet borde intet af; Mrit afhentbr
mar betta: Jag for till Gulran i full traf, Mlin
Kemnagb marf fortrafta. "Må, Gulran! hall, hall,
Gmetalt hall! Hob manner, Garlar all! Har ar
n Gwenff fran mertkend boll, Gom motsab nåb-
gato falla.

33. Ge bjear han fåt, ob blobet ned J ftrida
ftromman tinner, Der fan man fe en bjelte-fra,

rit teb, Hå att jag nebgad falla: Min fjal for
bort, mitt bjelte-blob Hå frafter blefwo alla.

47. Her'n bogap be mig fem från fem, Hoff bjer-
tat i mig pråta'; Man orkf har bermma bem,
Gom, utan till att flåda, Bermabbe flyta mig
ibfat Mre-flottna bifforer, Den tolfte lagger annu
har Hor Gwenska Hell Garoter.

48. Hå falar'd har efbrbligt jag Hor ofvan mig-
tantz bilfvit, Jag bar for famma fett min bag
Hå måft gnitter ilfvet. Min fjal mar annu al-
brig ang på Mrofva Mrfjarman; Hod Mrofar mig
fom bjorn ob mang Gambrisat barbfinnan.

49. Hå uppå rit forrabbift fatt Man mitt bor-
tratt ufvanbe; Hu bab' be bå fin onftan fatt,
Hod tan bet mig bugfvala, Jag ivet, min Ko-
nung betta ftort har ofvlevat bet- - - beftåga.

50. "Men Gindair, bor! men fån Gart Hill bo-
nem berpd fab': "Hag, fid bu ri, fom tappet
Jart, Hia marja for fill Rabe?" Mel, fabe ban,
be rofvab' bett, Gom tjufvar marben mina, Hå
gjorbe f'n procefs for, Hå glombe mig att pina.

51. "Hu, fab' Kung Gart, ist faga fan, Het
bjertligt få fortrbter, Mit en få burtig fart ob
man Hå båtba ifar brbter. Hå ftrafft bimten af-
ren ben, Gom di bitt blob fig fånnar, Gll' fanbt
be morbare ob man, Gll' bem fortfmarar, bågnat!

52. "Mren, apropos, bålt Gindair, bor, Hur
ar ind Hrufifa frebern? Mkån' tro i follet bi-
rat bor Hill tiden ar fortlibet? Mel, nej, Hand Mra-
ftfåt, tro fritt, Gulran bar bårba naftvar, Hå
fetab fråga bivar tar fitt Hå ofvmt bytt jaftvar.

53. "Ja! men bet mor, luft bora få Je namle
kappre Gotbar, Hinnu en gång med med på på Hå

bela farta-flotar; Man menar, berab fruntaf lar
Mrtna merlben annu lufta, Hå ingen ar, fom lde
fvar Gig funna tig tufta.

54. Hand Mralcfjal, tro fafvet att Hm be alle-
naft fnapp Je Hand Mralcfjalb burbfljutne batt,
Je flalle, bem få tinbnga, Mit bela bjertat upp
ob neb J bredfet flalle pilda, Hå brab fvarb fvarb
på farlarfo, Mrgåra blob att brida.

55. Honung Gtanlolaub, fåre! faj, Hur' ar bet
med hand ibda? Hna manbrar'n an på olamn
nvag, på ibdand fallfa frådra? Hag, nill ej nå-
gon pulfvare Mrb morfvet, mer ej blanfa?

56. Hand Mralcfjal! ban lefver nolb på be-
fand lagre fatt: Hå ntor man, ban ar fjala bolb
Mrer om fin krona tråda. Hed ford jag intet ær-
na fe J årbe bolba fagar: Hon fåe bemn' an en
gånd, fan fe, Hm blimten få bråhagar.

57. Mrått fom ban nu få lalled nib, Hå bor-
bo litet bullra, Hå uftor fonftren fåde brinob
Hått många tragnar futtra. Man fjorbe genaft
bo ber mar; Hå birfa matten fmara; En ganffa
ftor Mlinkjarr-ftar, Mr fommen har att mara.

58. Gn fom ftrax in, få andlnes! Hand fat
br fnart afjatbe; Hrn på kbra matten fmara; En
Mror bela Hemnga-bora, Gått bardå ut, en ann'
fom in Hå for fitt bof agara. Hå fremt, att man
bef fnlla mln Hå flagbar admtara.

59. Ja, bivatt ett bof af Japbete land Har ba-
br fin Mkinkjar, Gom, mb bett mjuka fart-fobanb,
Gtull blinba alla tnarjar; Hå bivar ob en fom
fill forbor, Hå fnart bet bonom bore. Mren in-
gen lufor barå bort Hjallab tråda torbe,

60. Har mar en Mrfjrelig ob Mrbfar, Gamt
Gngrik, Hyrenåjk ob Mrbfar, har mar en Hjalt-

Dig på din klinga stodde. Nu är du kommen
uti ro; Bli då, for Guds skull, stilla, Låt dem,
som nu på jorden bo, På slika saker grilla."

74. Wid dessa ljufwa fadersord, Strax synens
ögon runno, De stego åter till sitt bord, Och ar-
mar kärligt brunno; Ja, sade han, min ljufwa
far! "Jag wet wäl jag är döder; Men för den
karlek, som jag har Till Sverige jag dock bleder."

75. "Jag wet hwad hjerta, kraft och mod Jag
i soldaten satte, När jag midt för hans ögon
stod, Och sjelf i fästet fatta', Och der jag red för
rytteri't, Der wärte mod i broste, Der drog en
karla-arm sin plit, Och blod på marken öste.'

76. "Hjelp, Gud! jag kan ej utan gråt Och tå-
rar mig påminna, Då jag och Renschöld följdes
åt, Wid Narwa, kransar winna. Der blåst's alarm,
wi gingo på, Så solen hufwud skaka; Och Gron-
stedt skot, så bergen blå Begynte till att knaka."

77. "An Düna slag, än Clischou då, An Cracou,
Lemberg, flera, Mån tappre Swenske bussar blå
Er der Souvraint regera? Augustus måste ju af
thron, När som han såg min klinga? Och nu . .
. . . . Det kan mitt hjerta twinga."

78. "Fast mången tyckte, att min sol, Sig
berg'de wid Pultawa, Och steg inunder mörker
pol, Att låta sig begrafwa! Så, tro mig fritt!
had' Fredrikshall Mitt lif så brådt ej ändat, Had,
mina grefwa styckens knall, Wäl nya solar tändat.

79. "Men nu är såfängt tala om De förra fri-
ska tider; Wi weta dock ej huru som Man nu på
jorden strider. Dock önskar jag mitt Sverige godt,
Jag, som dess Konung warit, Och klådt för samma
många skott, När jag i fält har warit.

80. Så må då wäl, I busar blå, I lejon uti
norden! Låt se I alltid på er stå, Och ägen nor-
ra jorden! — Jag tackar er för hwar en dag, Jag
eder kommendera', För I gick på i mina slag Och
weko ingendera."

81. "Gack, Sinclair, i ditt rum och sitt, Sätt
wärjan i din skida! Oss har dock himlen mycket
gett, Hwarmed wi tiden lida: Wi äga ju en Gu-
da-frojd, I wåra himla-salar? Wårt läger är af
nöje bojdt I täcka lilje-dalar.

82. Af denna hjelten ifren swann, Hans grym-
ma ärr ej sågos, Han sig fornyad genast sann,
Hans kropp ej mera plågas; Fast han i werlden
hurtig war, Och kunde tycken winna, Wardt han
dock nu en annan karl, Som wi en gång sku finna.

83. Strax steg wär Sinclair i ett rum, Som
klart af pärlor lyste: Der motten hjeltar, samna'n
om Och honom karligt kyste: Der inne sågs
i blåa klä'r, På silkeskladde troner, Hogborne
ädle, som gewär Ha burit för tre kroner.

84. En guda-lust kringswäfwade, Och allas hjer-
tan nojde, Jag skåda' det, jag bäfwade, och mig
till marken bojde, Jag knappte mina händer hop,
Och wördsamt gratulera', Med underdånig suck och
rop, Dem, som så wal regerat.

85. Se'n tog mig gubben wid sin hand Och för-
de mig tillbaka; Jag gret, att mins lefnadsband
Förhindrad' mig att smaka Ett sådant nöje, som
här war, För dem som wäl har lefwat, Och efter
årans krona rar Med fulla krafter sträfwat.

86. Derpå fick jag strax se min hjord, Och lam-
ungarne snälle, Som åto wid sitt blomsterbord,
På samma rum och ställe. "Se nu" sad' gub-